

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. október 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NYILVÁNVALÓ TITOK

Énekek: 135,1-3; 392,1-5; 201,1. 5-6

Lekció: Efézus 1,9-14

Alapige: Efézus 1,9-10

Meismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában. Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egyszerűsített magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek e földön vannak.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy szeretetedből betekintheünk a jövőbe, amelyből csak annyit látunk, de az nagyon fontos, hogy „fenn, nálad béke vár.”

Köszönjük, ha a jövőben ha tekintünk erre a boldog bizonyosságra, akkor erőt merítünk a jelen küzdelmeihez, harcaihoz, próbáihoz. Hiszen azt akartad, és elmondtad nekünk, hogy küzdelmes harctéren leszünk, és minden nap új próbát hozhat ránk, új küzdelmet.

Köszönjük, hogy nem kell fegyverek nélkül harcolnunk, mert szeretetedből ideadtad nekünk mindazt, ami ehhez a harchoz szükséges: harcoljunk a világ, a test, az ördög ellen.

Köszönjük, Urunk, hogy mindezt azért tehetjük, mert lezárt múlt van mögöttünk. Egy olyan múlt, amelyben a pogányok akaratát cselekedtük, éltünk a világ folyása szerint, a magunk elhatározta értékek szerint.

Köszönjük, ha kegyelemből már látjuk, hogy igen, ezt eltörölted, elvetted, kihoztál minket a sötétségből a világosságra, halálból az életre.

Köszönjük, hogy ezen a reggelen is idesietthettünk a gyülekezet közösségébe. Kérünk, áldj meg minket igéddel, Szentlelked világosságával, hogy az igének ne csak halói legyünk, hanem meghallói is: mi az, amit üzensz nekünk.

Kérünk, üresíts meg most bennünket, valóban hadd térjen minden csendre itt, nemcsak körülöttünk, hanem legfőképpen bennünk.

Szóalj meg, Úr Jézus Krisztus, most is gyarló emberi eszközön keresztül, és add, hogy a trombita ne tegyen bizonytalan zengést, hanem riadót fújjon, amely egyrészt gyűjti népedet a táborba, a seregbe, katonák közé, másrészt figyelmeztet, ha elalud-

nánk, ha elcsüggednénk. „Adj új erőt, Urunk, ó nyújtsd ki szent kezed! Igéddel ébressz holtakat, szívünkbe gyújts tüzet!”

Ámen.

Igehirdetés

Harmadik alkalommal foglalkozunk már az Efézusi levél 1. fejezetével, illetve annak is ebből a 12 versből álló bevezető szakaszával, amelyben Pál apostol szívéből — így mondja az egyik írásmagyarázó — mintegy zuhatagként ömlik és árad alá az Istennek dicsérete.

Az Istennek a magasztalásáról olvasunk, amelyet Pál apostol azért ír le az Efézusiaknak, vagy az Efézus környéki gyülekezeteknek (bár ő még nem is tudta ezt), hogy 2000 év múlva nekünk is erőforrásunk és lelki táplálékunk lehessen.

Ebben a levélben sokszor fordul elő az, amit a 9. versben olvastam, amelyben Pál apostol azért magasztalja az Urat, mert „megismertette velünk az Ő akaratának titkát”. Nagyon gazdag ez a rész, ezért először is hadd emeljem ki azt, hogy mit vall, mit mond nekünk Isten igéje az Isten akaratáról, amelyről azt olvassuk, hogy egyrészt titkos akarat, másrészt pedig Isten mégis nyilvánvalóvá tette ezt a titkot számunkra. Megismertette velünk az Ő akaratának titkát az Ő jókedve szerint.

Pál apostol miután azt mondta, hogy Isten közölte velünk nagy bőséggel és értelemmel a Jézus Krisztusban való váltságot, megismertette velünk az Ő akaratának titkát. Ez nem egy ismétlés, hogy először is azt mondja Pál: közölte velünk, azután pedig azt mondja: megismertette, hanem ez egy fokozást akar itt kifejezni az igében. Tehát Szentlelke által úgy munkálkodott az értelmünkben és egész bensőnkben, hogy ne csak egy közlést, egy hírt halljunk, hanem ennek a hírnek mögé is lássunk, belelássunk abba a titokba, amelyet Isten elhatározott, és amelyet véghezvitt.

Szeretném, ha látnánk, hogy ez az Ő szeretetét, kegyelmét jelenti.

Itt nem arról van szó, hogy Istennek van jókedve meg rosszkedve. Az reánk, az emberekre jellemző. Mi hangulatemberek vagyunk, de hangulat-Isten nincs. Amikor az Ige azt mondja: „jókedve szerint”, ez azt jelenti: jó tetszése, jó akarata szerint. Ez a szó hangzik majd a betlehemi mezők felett, amikor azt zengik: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarata. — Ugyanaz a szó szerepel ott, Istennek a jó tetszése, jó akarata. Neki mindig határozott célja, akarata és terve van. Ez megy végbe.

Istennek tehát van egy akarata, amelyről a Szentírás azt tanítja, hogy amit Ő akar, az végbe fog menni. „Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát.”

A hívó ember, amikor Isten akaratának titkát megismeri, akkor tulajdonképpen ezt vallja: Isten akarata szent, tökéletes akarat — mondja ezt másik helyen az Ige. Istennek jó akarata van, tökéletes, szent akarata van, és ebbe engedett nekünk belelátani, és azt mondja: ez végbe fog menni. A 135. zsoltárban olvassuk, de énekeltük is, hogy mind megteszi az Úr, amit akar. Ezt úgy énekeltük a zsoltárban: „Amit akar az égen, megteszi földön, vízen”.

Amit Isten akar, azt meg fogja tenni. Erre nagyon szép példa Jónás története és Jónás könyve az Ószövetségben, mert az egész könyv arról szól, hogy nem az fog történni, amit Jónás akar, hanem pontosan azt fog történni, amit az Isten akar, még akkor is, ha Jónás nem akarja.

Figyeljük, hogy mennyi mindent nem akar Jónás. Nem akar elmenni Ninivébe, nem akarja, hogy Ninive megmaradjon, nem akarja, hogy az a növény fölötté elpusz-

tuljon. Jaj, de sok mindent nem akar Jónás! De nem az a döntő, hogy Jónás mit akar, hanem az, hogy Isten mit akar, és amit Ő akar, azt végbe fogja vinni, még akkor is, ha ez egy kicsit tekervényes úton történik Jónás személyére nézve.

Ezért Isten az Ő akaratát nem reánk kényszeríti. Ez fontos a Szentírásban, mert mi az akaratunkat, egyik ember a másikra szeretjük rákényszeríteni. Amit én akarok, ugye azt akarod te is? Ha nem akarja, akkor jaj, neki! Akkor megpróbáljuk, hogy na azért csak azt akarja, amit én akarok. Ez a mi akaratosságunk. Isten az Ő akaratát nem rákényszeríti az emberre, hanem (hogy mondja itt az apostol?) szeretném, ha belesodálkoznánk. Azt mondja: megismertette velünk az Ő akaratának titkát az Ő jókedve szerint. Vagyis Isten az akaratát nem kényszeríti az emberre, hanem megismer-teti velünk, felfedi nekünk, és látjuk, hogy ez közlés, kijelentés útján történik. Ezért mondja Pál, hogy nagy bőséggel közölte velünk az Ő akaratának titkát.

Akinek Isten kijelenti az akaratát, arról azért gondoskodik, hogy közben a Szent-lélek pedig ezt az akaratot szentté tegye bennünk, akarjam azt, amit Isten akar. Ezért Isten Szentlelke dolgozik az ember szívében, és megmutatja neki ezt az akaratot. Nemcsak a megtéréskor, hanem a hívő egész életében, sőt utána már kéri is Isten gyermeke: „akaratom neked mutasd meg szüntelen, ne rejtse el, Mesterem, tetszése-det.” És odahajtja a szívünket Isten akaratához, hogy mi is ki tudjuk mondani: Le-gyen meg a te akaratom, amint a mennyben, úgy a földön is, mert az a mérce a szá-munkra. Ahogy a mennyben az Isten akarata megvan, úgy legyen meg itt is.

Jézus Krisztus is azt mondta: Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te. De ehhez előbb mindig meg kell ismerni az embernek az Isten jó, kedves és tökéletes akaratát. Ő pedig gondoskodik erről, hogy ezt megismerjük.

A Rómabeliekhez írt levél 9. fejezetének 19. verse megmondja nekünk. Ott azt olvassuk: avagy ki állhat ellene az Ő akaratának? Ebben benne van, hogy nyilván senki nem állhat ellent Isten akaratának. Amit Isten akar, azt meg fogja cselekedni. Le-het, hogy valaki rúgodózik az ösztöke ellen, lehet, hogy úgy, mint Pál apostol, talán épp Isten akarata ellen tesz valamit, de amit Isten akar, azt végbe fogja vinni életé-ben és szívében.

Isten akarata, hogy az övéi megtérjenek. A megtértek életében pedig az az Isten akarata, hogy szentté legyünk. Két nagyon fontos ige. „Az az Isten akarata, a ti szent-té lételetek.”

Milyen csodálatos isteni akarat és terv. Ha az ember akarata keresztezhetné Is-ten akaratát, vagy ellene állhatna Isten akaratának, akkor az azt jelenti, hogy mi na-gyobbak vagyunk, mint az Isten. Ez pedig lehetetlen. Lehetetlen, hogy az ember na-gyobb, erősebb legyen, akaratosabb legyen... Hogy az én akaratom ellenállhatna Isten akaratának. Bizony nincs így!

Azt mondja az ige: megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát. Azért, mert a Biblia beszél arról, hogy Istennek az akarata, terve, amit Ő eleve elhatározott, az olyan titkos terv volt, amire azt mondja az ige a Péter levelében, hogy még az angya-lok is vágyakoztak beletekinteni. Tehát még az angyalok sem tudnak mindent erről az akaratról.

Megint azt látjuk, hogy nem azon múlt, hogy az angyalok vágyakoztak betekin-teni, hanem azon, hogy Isten akarta-e ezt a titkot felfedni. Isten akarta-e, hogy be-tekintessünk ebbe a titokba.

Azért legyünk hálásak ezen a reggelen, hogy amikor Isten igéje hirdettetik ne-künk, vagy olvassuk otthon a csendes szobánkban, akkor tulajdonképpen mi egy ti-

tokba nézhetünk bele. — Nem tudom, így vettük-e elő az ígét sokszor? Nem tudom, hogy így jövünk egy istentiszteletre, hogy Isten megengedi nekünk, hogy betekinthesünk az Ő titkába. Ezt az ígén keresztül teszi, az ige hirdetésén keresztül, az írott és a hirdetett ígén keresztül teszi.

Az a csodálatos, hogy Isten ezt nemcsak szóban jelentette ki, nemcsak az írott és hirdetett ígében teszi, hanem mint jó „pedagógus”, szemlélteti is a számunkra. Nemcsak beszél róla, hanem rá is mutat. Azt mondja: amit látunk, ami szemléltetve van, azt jobban megjegyezzük, jobban a miénk lesz.

Ezért Isten arról gondoskodott, hogy amikor az ige hirdettetik a számunkra, vagy amikor az ígét olvasom, ennek legyen valamilyen látható formája is. Mondok egy ígét, meglátjátok mennyire így van: Amikor az Úr Jézus Krisztus testet ölt, akkor az hangzik a pásztorok felé: Ez pedig néktek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. — Itt nem azon van a hangsúly, hogy van egy „pici” Jézus, hanem azon van itt a hangsúly, hogy Ő, mint kisgyermek „jel”. Találtok egy kisgyermeket — ez a jele. Azért, mert Isten elkezdte karácsonykor a szemléltetést. A próféták hirdették Isten ígését, és karácsonykor Isten elkezdte a szemléltetést. Ez a jele: találtok egy kisgyermeket.

Aztán megy tovább az idő, folynak tovább a napok, és Isten megint szemléltet a Golgotán. Az is jel, a Golgota keresztje.

Amikor a templom kárpitja kettéhasad, az is jel lesz. Nemcsak azt jelenti, hogy be lehet menni oda, ahova nem mehetett be senki, hanem ez azt is jelenti: be lehet látni. — Nem sokszor szoktuk emlegetni, hogy nemcsak az a lényeg itt, hogy be lehet menni, van út, szabad az út az Atyához, hanem azt is jelenti ez, hogy be lehet látni oda. Hiszen amíg csak a főpap volt benn, és a nép kívül, addig a nép nem tudta, mit csinál ott a főpap. Sejtették, volt elképzelésük róla, hogy mit kell csinálnia. De valójában mit csinál ott a főpap? Mikor, merre fordul, mikor, mit tesz — azt nem látták. És amikor meghasad a kárpit, ez azt jelenti, hogy most már be lehet látni.

Valaki így mondta: nagypénteken meghasadt Isten szíve, hogy belelássunk. És van benne sok igazság. Hogy nyilvánvalóvá legyen az ember számára Istennek az akarata. Mit akar Isten? Ne csak tárjuk a kezünket, hogy nem tudom, mit akar az Isten. Ja, nem tudom, hogy mi a terve velem. Nem tudom, hogy neki mi a célja. — Legfeljebb azért nem tudjuk, mert nem ismertük meg, vagy nem ismerjük.

Ha valaki nem tudja a szorzótáblát, akkor nem azért nem tudja, mert nincs szorzótábla, még nem találták ki a számrendszert, hanem azért nem tudja, mert nem tanulta meg.

Amikor Jézus Krisztus arról beszél, hogy új parancsot adok néktek — többször halljuk ezt az ígében, hogy valami új... De mondták ezt a reformáció korában is: jaj, létrejött egy új vallás! Vagy az ébredés idején az 50-es években: a felébredtekre, a megtértekre úgy néztek, hogy ez egy új vallás. Nem új, csak annak új, aki nem ismerte eddig. Ez a legrégebbi vallás. Csak annak új, aki addig nem ismerte be, aki addig nem tudta, mi ez. Valóban az újdonság erejével fog hatni.

„Megismertette velünk az Ő akaratának titkát az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind, amelyek a mennyekben vannak, mind, amelyek a földön vannak.”

Itt két igerésszel foglalkozunk: az egyik, hogy az idők teljességének rendjére nézve. Tehát egy távoli jövő képe sejlik fel előttünk, mert a keresztyénségnek, az Isten gyermekeinek nemcsak múltja van, hanem jövője is van, az idők rendjének teljességé-

gére nézve. És jelzi ez az ige azt, hogy Istennél, az Ő tervében rend van. Van egy csodálatos rend.

Jób 38,2 is olvasunk erről: „Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszédével?” Az ember hajlandó és kész elhomályosítani ezt az örök rendet az ő tudatlan beszédével. De Isten rendje a Szentírás szerint olyan átfogó érvényű, hogy még az emberi rendetlenségek sorozata is ezen a renden belül folyik. — Jó lenne ezt a mondatot megjegyeznünk! Ebből bátorítást vennünk és vigasztalást kapunk.

Istennek ez a rendje olyan rend, olyan hatalmas rend, hogy még a bűn miatt okozott emberi rendetlenségek, kuszaságok sorozata is ezen az örök renden belül folyik. Az ember rendetlensége nem befolyásolja, sem nem fenyegeti ezt az örök isteni rendet. Pedig ez a világ milyen kusza, és milyen rendetlen! Isten pedig kijelenti, hogy az idők teljességének rendjére nézve.

Legyetek egészen nyugodtak, minden rendben van. Minden az én akaratom és rendem szerint folyik.

Ne gondoljuk, hogy valaki ezt a rendet megdöntheti. Pedig jaj, de sokszor kétségbeesünk, amikor halljuk a híreket, látjuk a történéseket, szembesülünk azzal, hogy árad a gonoszság, amelyről bár énekeljük, hogy „gátold hazánkban áradását a sok gonoszsnak, fordítsd el eshető romlását nemzetnek, országnak” — és mégis sokszor a hívó ember is kétségbeesik.

Mikor a piliscsabai héten voltunk, az egyik délután, egy előadás után, emlékezzenek, akik ott voltak, milyen sokan kétségbeestek. Jaj, ha ez így van... Márpedig valószínű így van, ahogy hallottuk a történéseket, a világ folyását, eseményeit, emberi gonoszságokat, akaratókat, célokat, amit kitűznek, amelyek lehet, hogy száz év múlva, de megvalósultak, és akkor nagyon boldogító volt, akikkel beszélgettünk, hogy „Isten örök rendjére nézve”.

Az Isten örök rendjében az emberi rendetlenség olyan elhanyagolható... Bár nekünk nagynak tűnik... De Isten rendjében ez semmi.

Mint amikor Bábelt építette az ember, csak innen nézve volt hatalmas a torony. Mikor azt gondolták Bábel építői, hogy már ott vagyunk, mindjárt találkozunk az Istennel, — akkor bocsánat, hogy egy kicsit túlhangsúlyozom — akkor Isten azt mondja: megyek már, megnézem, valami hangyák ott mintha mászkálnának. (Persze nem hangya van a Bibliában, de ez az értelme.) Mert csak innen nézve rendetlenség, ami történik ebben a világban. Csak a mi szemszögünkben nézve. De Istennél, az Ő tervében és akaratóban csodálatos rend uralkodik.

Azzal a tengeri hasonlattal, hogy a tenger hullámszik, de a mélyben csend van, most nem ezt a hasonlatot hozom, hanem inkább azt, hogy ahol nyugalom és ahol rend van, az mennyivel több, mint ahol tájékozódik a tenger. Mennyivel nagyobb víztömeg, ahol nyugalom van, ahol béke van, ahol csend van, az mennyivel hatalmasabb tömeg, mint az a felszínen, még akkor is, ha 2-3 méteres hullámok vannak és próbálják törni a sziklák hatalmasságait.

Ez nagyon megnyugtató nekünk, és Jézus Krisztus ezért is mondhatta azt, hogy ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen. Ebben az ígében, hogy „az idők teljességének rendjére nézve”, másodszer egy dicsőséges jövő van az Isten népe számára felrajzolva, felvázolva.

Arra gondoltam, hogy úgy, ahogy a magyar nyelvünkben három igeidő van, úgy a lelki életünkben is három igeidő kell, hogy legyen. Így foglaltam össze: fertelmes múlt, küzdelmes jelen és dicsőséges jövő.

A hívő embernek ez a három igeidő az, ami meghatározó. Az életét ez a három idő övezi: egy fertelmes múlt, amelyről Pál apostol úgy vall: voltam egyházat üldöző, erőszakos. Péter apostol úgy mondja levelében: éltetek egykor a pogányok akarata szerint, a világ folyása szerint — ez fertelmes múlt, de Isten ezt lezárta, a bűnbocsánat ajándékával ellátta, és bevitte a hívőt egy küzdelmes jelenbe. Ahol azt mondja: harcoljuk meg a hitnek a szép harcát. De biztosított az embernek, a hívőnek, egy dicsőséges jövőt.

A hitetleneknél hogy van ez? Én úgy látom, hogy a hitetleneknél két igeidő fel van cserélve. A hitetlen ember számára van egy „dicsőséges múlt”. Sokszor ezt csak úgy foglalják össze, amikor temetést bejelentenek: jó ember volt.

Mit tettem, mit értem el? Lehet, hogy van egy házam, amit a két kezemmel építettem. Dicsőséges múlt. Milyen volt a kertem, — sorolhatnám tovább. Hogy szerettem a munkahelyen. De az ilyen embernek, akinek „dicsőséges múltja” van, ne felejtse el, fertelmes lesz a jövője. Mert valahol a dicsőség és a fertelmesség meg fog jelenni. A hívő ember pedig azért boldog, mert ő úgy tud visszatekinteni, hogy neki fertelmes múltja van. Voltam szegény, balga, bűnbe veszett, Isten kegyétől oly távol esett. Aki ezt ki tudja mondani, annak dicsőséges jövője lesz. Egy így ígéri nekünk a mi Urunk.

Lesz egy dicsőséges jövő, amelyben egybeszerkeszt mindeneket, amelyek a mennyben vannak, és amelyek a földön vannak.

Ezt az igeverset azért magyarázom, mert sokan félreértik, és sokan félremagyarázzák. Tudniillik nagy teológusok is úgy gondolkoznak, hogy egybeszerkeszt majd Isten mindeneket, amelyek a mennyben és a földön vannak, végülis majd minden embert, még a démonvilágot is, majd Isten egybe fogja szerkeszteni. Igen lehet, hogy így lehetne magyarázni, ha nem lenne itt egy szó: az az szó, hogy *a Krisztusban* egybeszerkeszt mindeneket. De a Szentírás azt mondja: nem így lesz, mert van, akiknek Jézus Krisztus azt fogja mondani: nem ismerlek titeket. Távozzatok innen! Van, akinek a gazda azt fogja mondani: vessétek a külső sötétségre. Ott lesz sírás és fogcsikorgatás. Tehát mindeneket nem tud egybeszerkeszteni. Így nem akar Isten egybeszerkeszteni.

Pál kikre nézve mondja ezt, hogy egybeszerkeszt majd mennyieiket és földieket? Akikre nézve azt mondta a 9. versben: Megismertetvén velünk az Ő akaratának titkát. Értjük, hogy akik beletartoznak abba: „velünk”.

Vagy azt mondja Pál apostol, hogy „nekünk”, vagy amikor magát nem is érti oda, akkor azt mondja: „nektek”... Tehát egybeszerkeszt magának mindeneket, és ez a dicsőséges jövő, s azoknak azt mondja: „Jertek, én Atyám áldottai, és örököljétek az országot, mely számotokra készítettett.”

Ennek egy példáját is adta nekünk Isten. A héten foglalkoztunk vele, hiszen a megdicsőülés hegyén erre kapunk egy illusztrációt, ahol a Fiú, Jézus Krisztus, felvisz három tanítványt: Pétert, Jakabot, Jánost, és megjelenik Mózes és Illés. Ezzel példázza azt, hogy igen, egybeszerkeszt magának mindeneket, és ott egy ilyen magyarázatot is hallottak, akik ott voltak, hogy talán így is lehet mondani, hogy Mózes azokat jelenti ott, akik meghaltak — mert Mózes meghalt —, Illés meg azok képviselőjében van ott, akik elragadtatnak. Mert amikor Jézus Krisztus megjelenik, akkor lesznek, akik még életben lesznek, és a hívők elragadtatnak. „Egybeszerkeszt magának mindeneket.”

Ezt olyan csodálatosan teszi Isten, hogy nem a mennyeit teszi földivé, hanem a földit teszi mennyéivé. A megdicsőülés hegyén ezt is látjuk. Tehát nem a menny lesz földivé, hanem a földi lesz mennyéivé.

És ez jó állapot lesz? Milyen jó, hogy ott van a megdicsőülés hegyének a története, mert ez egy nagyszerű állapot lesz, hiszen Péter azt mondta, hogy jó nekünk itt lenni, ne is menjünk el most már. Ez csodálatos állapot lesz. Isten kijelentette Péteren keresztül. Építsünk itt három hajlékot. Vagyis azt mondja: maradjunk itt örökké. És ez nekünk egy csodálatos nagy biztatás. Igen, majd egyszer ott leszünk örökké.

De addig leküldi az Úr Jézus Pétert, Jakabot, Jánost, és azt mondja nekik (egy éneket idézek): „Végezd a munkát, mit rád bízott Isten.” meg: „A Tábor ormán lakni nem lehet. Várnak reánk bűnterhelt emberek. Hirdetni kell az áldott szent ígét, Jézus-hoz vinni milliók szívét, Széjjelhirdetni Jézus szent nevét” (írta Ecsedy Aladár egy lelki énekében). De hogy az jó lesz, az egészen bizonyos.

Szeretem azt az ígét a János 2-ből, amikor, bár nem erről szól, de emlékezzünk rá, amikor azt mondja a násznagy: minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittassodtak, azután a hitványat. Te a jót a végére tartogattad. — Fertelmes múlt, küzdelmes jelen, dicsőséges jövő.

Milyen nagy öröm nekünk, hogy ettől csak jobb lesz. Azért, mert Isten így akarta, mert ennek feltételét megteremtette, és ezt a számunkra, hívők számára hozzáférhetővé tette. Áldassék ezért az Ő neve.

A végén hadd tegyek fel egy-két kérdést:

Ebben a dicsőséges jövőben van-e osztályrészed? Vallod-e, hogy ha van osztályrészed benne: az én részem kies helyre esett, nyilván gazdag örökség jutott nekem. Vajon dicsőíted-e ezért Jézus Krisztusban a mennyei Atyát? Hogy ezt lehetővé tette a számodra? Vajon élsz-e ezért hálás, neki szentelt, odaadó, Őt követő életet? Vajon lesz-e neked öregségedben vagy betegségedben vigasztalásod ez? Vagy nyomorúságban, vagy próbatételben, vagy kísértésben?

Uram, aki lezártad múltamat, aki erőt adsz minden helyzetben, a harcokhoz és küzdelmekhez, légy áldott, hogy dicsőséges jövőt készítettél.

Áldott legyen Isten, hogy ezt kijelentette, hogy titkát felfedte, és velünk a Szentlélek által megismertette.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, Atyánk, azért a szent mennyei akaratért, amelybe mi is beleférünk. Bár mi tőled függetlenül, nélküled, önmagunknak akartunk élni, mégis úgy döntöttél, hogy a megváltás, üdvözítés csodáján keresztül, népedet megváltod és népedet egybegyűjtöd, egyé teszed a földieket és mennyeieket. Új eget és új földet várunk ezért, és a te néped bizalommal kiáltja: Bizony, jövel, Uram, Jézus!

Adj erőt a mindennapi harcokhoz, küzdelmekhez. Adj erőt és bocsásd meg, Urunk, hogy inkább szeretünk küzdeni másik emberrel, mint önmagunkkal. Bocsásd meg, Urunk, hogy inkább ezeket a fegyvereket mások ellen fordítjuk és nem a gondolataink ellen, szemünk nézése ellen, a világ befolyása, a világiasság ellen.

Kérünk, Urunk, könyörülj meg rajtunk. Te tudsz erőt adni Szentlelked által, és te tudsz adni egyre nagyobb világosságot a mi szívünkbe.

Kérünk, hogy az egész világon mutasd és ragyogtasd ezt a hatalmat. Nem félünk emberektől, nem félünk gonoszságoktól, bár rémítenek bennünket, úgy, mint a tanítványokat a hullámok, de tudjuk, hogy nem veszhetünk el, ha hozzád tartozunk.

Kérünk, hogy áldd meg népünket, hazánkat, nemzetünket. Kérünk, áldd meg betegeinket, hadd legyen nekik is a dicsőséges jövőbe vetett hitük erősséggé és vigasztalássá. Áldd meg azt a négy családot, akik a mögöttünk levő héten szeretteiktől bú-

NYILVÁNVALÓ TITOK

csúztak. Adj nekik vigasztalást az igéből és igében. Kérünk, áldd meg gyerekeinket, a fiatalokat, az iskolába indulókat, a munkába menőket, majd. Egész gyülekezetünket.

Kérünk, hogy minden dolgunkat bírjad, forgassad, kezeink munkáit igazgassad.
Ámen.

Énekeljük a 201,1, 5-6 éneket.

1. Uram, kegyes indulatomban ím, teszem vallásom:
Ez életemben, halálomban Fő vigasztalásom:
Hogy én az Úr Jézus Krisztusnak Tulajdona vagyok,
Rajtam irgalmas szent voltának Kegyelmei nagyok.

(...)

5. Reménységem neveli bennem S bizonyossá téssen,
Hogy végre jutalmam énnékem örök élet léssen,
Melyre is készíti lelkemet És hívja magához.
Hogy szabjam egész életemet Szent akaratjához.

6. Uram, taníts gyarló éltemnek Nagy bűnös voltára,
Ő vezess én árva fejemnek Szabadítójára:
Magamat neki hadd adhassam Lelki ajánlással,
Drága jóvoltát felválthassam Méltó hál'adással.